

Werbisci na Madagaskarze-posluga misyjna w dystryktach

Autor: Krzysztof Laskowski
04.09.2007.

Mija 15 lat od obecności Misjonarzy Słowa Bożego na Madagaskarze. Dzisiaj wspólnota liczy blisko 20 misjonarzy, z których kilku bądź to studiuje, bądź czeka na swoją wizę wjazdową. Zgodnie ze swoim charyzmatem Werbisci na Madagaskarze są głównie zaangażowani na polu pierwszej ewangelizacji. Mija 15 lat od obecności Misjonarzy Słowa Bożego na Madagaskarze. Dzisiaj wspólnota liczy blisko 20 misjonarzy, z których kilku bądź to studiuje, bądź czeka na swoją wizę wjazdową. Zgodnie ze swoim charyzmatem Werbisci na Madagaskarze są głównie zaangażowani na polu pierwszej ewangelizacji. 1. Działalność misyjna w dystryktach, w buszu To właśnie w dystryktach mamy bezpośrednio do czynienia z pierwszą ewangelizacją. Od 1990 misjonarze werbiści przejęli obszerny region, w którym większość zamieszkałej ludności jest jeszcze bardzo mocno związana ze swoimi rodzimymi, niechrześcijańskimi tradycjami. Aktualnie 3 wielkie dystrykty są powierzone SVD :

- dystrykt Vohilava, liczy 67 wiosek (od 1990)
- dystrykt Mahavoky 60 wiosek (od 1991)
- dystrykt Pangalanes 65 wiosek (od 1993)

Rok temu oddaliśmy kapłanom diecezjalnym dystrykt Tsiatosika widząc, że są już w stanie zapewnić jego animację. Przez 10 lat werbiści byli tutaj obecni, teraz zgodnie ze swoim charyzmatem koncentrują się na tych dystryktach bardziej wymagających i bardziej misyjnych pod względem charakteru pracy. a/ wizyty duszpasterskie misjonarzy w buszu Każdy z naszych dystryktów jest obsługiwany przynajmniej przez dwóch misjonarzy, w których regularne wizyty chrześcijan w oddalonych wioskach są podstawową formą animacji. Po dziś dzień bezpośrednio i w miarę częsta obecność misjonarzy we wiosce najbardziej gwarantuje skuteczność jego apostołstwa. Nasi misjonarze muszą pokonywać dziesiątki kilometrów na piechotę, z plecakiem na ramieniu, bowiem w większości przypadków drogi nie istnieją, albo niemożliwe do przebycia nawet samochodem terenowym. W błocie i spiekocie, w deszczu misjonarze idą. Wielkie odległości, częste choroby tropikalne, trudne warunki życia są normalnymi towarzyszami naszych misyjnych dróg. Mimo tego jesteśmy świadomi, że mamy do czynienia z klasyczną misją, których coraz trudniej znaleźć w dzisiejszym świecie. Mimo trudności entuzjazm i dyspozycyjność są cechami, które charakteryzują naszych misjonarzy. Tym bardziej widząc, że trud misyjny nie idzie na marne. Proporcjonalnie do naszego wysiłku i oddania wzrasta liczba chrześcijan w wielu nowych wioskach. Nie ma większej satysfakcji od tej kiedy widzi się owoc swojego trudu za dni swego życia. b/ formacja formatorów Nasza bezpośrednia obecność w buszu jest z konieczności ograniczona do kilku wizyt w roku. Z tego względu naszymi nieodzownymi współpracownikami są lokalni katechisci. To do nich podczas naszej kilkumiesięcznej nieobecności należy przeprowadzanie niedzielnych modlitw, przygotowywanie do sakramentów, animacji i umacnianie wspólnoty wierzących. Bardzo często poziom edukacji szkolnej naszych katechistów jest bardzo niski. Podejmujemy znaczny wysiłek formacji naszych katechistów, od których w dużym stopniu zależy przetrwanie i rozwój wspólnoty chrześcijan w danej wiosce. Organizujemy wiele rodzajów sesji formacyjnych z zakresu doktryny wiary, Biblii, zdrowia, rozwoju ekonomicznego, znajomości prawa itp. c/ animacja poszczególnych grup pastoralnych Dla zapewnienia pogłębionej formacji religijnej organizujemy naszych chrześcijan w różne grupy duszpasterskie w zależności od zainteresowań i wieku. W ten sposób bądź to dzieci, bądź młodzież, czy dorośli mają zapewnioną szansę wzrostu w wierze i łasce. Zgodnie z programem diecezji czy dystryktu organizuje się wiele spotkań i zlotów semestralnych czy rocznych dla umocnienia tych grup ich tożsamości i aktywności. W naszym terenie jest mowa o grupach eucharystycznych, biblijnych, marialnych, charyzmatycznych czy kościelnych grup podstawowych. c/ organizacja pielgrzymek Coroczne pielgrzymki stanowią ważną formę animacji pastoralnej naszych dystryktów. Obecnie w każdym z naszych dystryktów jest wybudowana grotka maryjna bądź żelbetonowy krzyż. W tych miejscach gromadzimy się z naszymi wiernymi na modlitwie i uroczystych celebracjach, które umacniają w wierze i tożsamości chrześcijańskiej. Kilka tysięcy wiernych gromadzi się na 3-4 dni słuchając różnych katechez i uczestnicząc w wielu programach formacyjnych. Czas modlitwy i celebracji przeplatany jest konkursami spejwu i sakralnych tańców, grami i konkursami. Tworzy się w ten sposób nowy typ kultury, kultury chrześcijańskiej. Ta forma komunikowania wiary i umacniania jedności wśród naszych chrześcijan jest już sprawdzona. Nie pozostaje nic jak ją udoskonalać z roku na rok. e/ ewangelizacja i edukacja Zrozumieliśmy dość szybko, że trudno o skuteczną ewangelizację bez zaangażowania się w edukację dzieci i młodzieży. Wiele wiosek prosiło o szkołę misyjną bądź o zapewnienie podstawowej alfabetyzacji. Bardzo często szkoły państwowe są na marnym poziomie głównie z powodu lenistwa i braku dyscypliny u nauczycieli. Sekret powodzenia szkół katolickich to głównie solidna praca nauczycieli i ogólna kultura wychowania. Szkoły misyjne nawet w najbardziej odległych zakątkach buszu stwarzają pomyslnie warunki formacji ludzkiej i religijnej. f/ apostołstwo chorych Z powodu ekstremalnego ubóstwa, które rzuca się w oczy w większości regionów Madagaskaru, a szczególnie w buszu, misjonarze każdego dnia spotykają na swojej drodze ludzi, którzy potrzebują współczucia i pomocy medycznej. Każdy z nas w spontaniczny sposób

probuje zaradzic i pomoc tym ktorzy nie maja srodkow na leki czy na kosztowne operacje. Jakze czesto misjonarze nasi osobiscie odworza do szpitali ciezko chorych, ktorzy bez ich pomocy by zmarli. Oprócz tych gestow indywidualnych staramy sie tez tworzyc Przychodnie lekarskie tam, gdzie nie ma zadnych osrodkow pomocy. Przykladem jest dobrze prowadzona i doceniana przez ludzi Przychodnia w dystrykcie Pangalana czy Vohilava, gdzie wloska organizacja wspolpracuje z nami misjonarzami. Inna forma jest Sierociniec dla dzieci opuszczonych i niedozywionych. Posluga misyjna i parafia Na prosbe diecezji wspolnota SVD wziala odpowiedzialnosc za Katedre w miescie Mananjary. W ogolnoscii rzecz biorac parafia stwarza nam dodatkowa i cenna okazje zaprezentowania naszego charyzmatu i zaproszenia laikow do wspolracy w Kosciele w duchu SVD. Po 3 latach naszej obecności na parafii w Mananjary Biskup na nowo zaproponowal nam opieke duszpasterska nad nia. Podsumowujac oto najbardziej widoczne korzysci naszej obecności na parafii w miescie :

- umocnienie wiezi i otwarcie sie parafian na Kosciol uniwersalny,
- rozwoj apostołatu biblijnego
- rozwoj apostołatu chorych
- rozwoj zaplecza i sprzetu materialnego parafii

Wspolnota SVD zrozumiala koniecznosc zainstalowania sie na stale w miescie dla bardziej dynamicznego rozwoju Zgromadzenia. Z tego powodu ostatniego czasu podjelismy zdecydowane kroki dla pozyskania parafii badz to w miescie Mananjary badz w stolicy Madagaskaru, Antananarivo.